

(πίνακας 5)
Χαίδω Λιακάκου

Μια χούφτα χώμα, λίγο λάδι
είναι ο στερνός χαιρετισμός
κραυγές που φτάνουν ως τον Άδη
μάταιος ο προσηλυτισμός..!

Γη κι ουρανός αθόρυβα μοιράζουν
την ύλη και το πνεύμα φιλικά
τη φύση καθόλου δεν πειράζουν
ο καθένας τα δικά του υλικά!

Το σώμα, κάτω, ένα με το χώμα
ένα με το πνεύμα, πάνω, η ψυχή
η άλλη η ζωή με άλλο χρώμα
με άλλη όψη, φύση και πτυχή!

Η γη υποδέχεται τη σάρκα
μ' ελαφρύ το χώμα σε τόπο χλοερό
η ψυχή δίχως όνομα στη βάρκα
στο γαλάζιο σ' ένα ταξίδι γοερό

πλανάται στο άπειρο που πάει
που τέλος δεν έχει και αρχή
εκεί που ο χρόνος δε μετράει
και έχει μονάχα μία εποχή!

“ Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία “
κάνει η ζωή ευθύς μεταβολή
η σκέψη τρέχει στα ευκαταία
στα “πρέπει” χωρίς αναβολή!

Έτοιμο η συμπόνια το δείπνο
“παρηγοριά” ζεστή οι συγγενείς
κάνουν παράκληση στον ύπνο
μην ξαγρυπνήσει πια κανείς!

Η πρόληψη σκεπάζει τον καθρέφτη
μη βλέπει η θλίψη στο γυαλί
το χάρο τον άχαρο, τον κλέφτη
αλίμονο, ουαί και τρεις αλί!